

Neděle Judica

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Amen.

Židům 13,12–14

12 Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.

13 Vyjděme **tedy** s ním za hradby, nesouce jeho potupu.

14 **Vždyť** zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.

15 Přinášíme **tedy** skrze Ježíše stále obět' chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno.

16 Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.

Draží bratři, milé sestry, přátelé,

jistě mi dáte za pravdu, že prožíváme všichni velmi zvláštní období. Dokonce i starší lidé říkají, že něco takového nezažili. Celostátní karanténa způsobená pandemií nezasahuje jen ekonomiku, hospodářství, zdravotnictví, ale velice silně ovlivňuje i chod a život všech církví, včetně té naší. To, co bylo centrem našeho sborového života: kostel, sál, bohoslužby, skupinky, setkání, aj., to vše najednou odpadlo a prostě to není... A co nás možná znepokojuje – nevíme, jak dlouho to bude trvat. A co vlastně zbylo? No přece to, co nemůže nikdy být zrušeno nebo skončit: Ježíš Kristus sám! A pouze naše víra a osobní vztah s Ním. A v této chvíli zbyly také i vztahy s našimi nejbližšími.

Co nám tím chce Bůh ukázat? Chce nás tím začít učit něčemu novému? Nechce v církvi udělat něco nového? Anebo nechce něco, co bylo mrtvé, spící, obnovit a probudit?

Určitě máme mnoho nezodpovězených otázek. Nerozumíme mnohým věcem a nevíme, co, kdy a jak bude.

Bratři a sestry, pokud žijeme vírou, víme důležitou věc: „Důvěřovat je víc než rozumět. Můžeme důvěřovat Bohu, že bez jeho vědomí nám nespadne ani vlas z hlavy, ale nemusíme umět vysvětlit, co přesně se děje a proč. A s tím souvisí druhá důležitá pravda: Nezáleží tolik na okolnostech, více záleží na tom, jak na okolnosti reagujeme. Bůh nám mnohdy nedává plně porozumět tomu, co se s námi a kolem nás děje. A přesto Mu velmi záleží na tom, jak na dané okolnosti budeme reagovat.“ Toto byla slova jednoho českého teologa a moc se mi líbí.

I dnešní biblický text nám přináší světlo do našich životů a aktuální situace. Na svých osobních ztišeních si teď čtu list Židům a oslovuje mne právě v atmosféře, kterou zažíváme.

Rozdělil jsem dnešní text na 3 části podle 3 slov: 1. *tedy*, 2. *vždyť*, 3. *tedy*. Trochu divné, ale čtěte dál :)

1. Tedy

*Vyjděme **TEDY** s ním za hradby, nesouce jeho potupu (verš 13.).*

O jakých hradbách a bráně (verš 12.) tady autor listu Židům hovoří? Pro křesťany – první adresáty listu Židům, představoval ony hradby judaismus: starý náboženský systém a provoz. Pro nás křesťany dnes představují tyto hradby svět se všemi jeho hříšnými zvyky, hodnotami, kde není Bůh na prvním místě, a s pozemskými cíli. Musíme nést potupu (pohanu, hanbu), kterou nesl Pán Ježíš, abychom Jej následovali, abychom byli Jeho opravdovými přáteli, abychom se s Ním ztotožnili, abychom se oddělili (posvětili) pro Boha, a tak se stali Jemu milí a použitelní ve službě druhým. Něco podobného vidíme u Mojžíše v 11. kapitole Židům:

„Vírou se Mojžíš, jakmile dospěl, zřekl postavení faraonova vnuka. Dal přednost útrapám Božího lidu před pomíjivým hříšným požítkem. Kristova potupa mu byla dražší než všechny egyptské

poklady, neboť se díval až k odplatě. Vírou opustil Egypt a nedal se zastrašit královým hněvem. Vytrval, jako by viděl Neviditelného.

Vyjít za hradby spolu s Kristem může pro nás křesťany v tomto čase pandemie znamenat zároveň také něco jiného... něco nového, co Bůh chce možná ukázat svému lidu. Nebo možná ne nového, ale naopak něco starého, co chce obnovit. Kdo by si to pomyslel, že téměř ze dne na den ztratíme jako křesťané možnost se společně scházet v našich budovách? Doufáme, že to nebude trvat moc dlouho. Ale i tak věřím, že Bůh chce církev něčemu naučit a probudit k něčemu, na co možná zapoměla: totiž že církev to nejsou jen budovy a programy, ale hlavně osobní, živé a hluboké společenství s Kristem. A nyní je víc než kdy jindy nezbytně nutné praktikovat svou víru ve své rodině, protože sbor je „zavřený“, takže nám nezbyvá nic jiného než vyjít spolu s Kristem ven za hradby zajištěného církevního provozu a tradic a žít s Ním venku, se svými blízkými. Vraťme se zpět k tomu, jak fungovala církev ve svých začátcích: domácí pobožnosti, učednictví, osobní evangelizace, zaměření na modlitbu a vedení Duchem svatým.

2. Vždyť

VŽDYŤ *zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde (verš 14.).*

Tím, že vyjdeme za hradby, uvědomíme si, že jsme vlastně cizinci a imigranti (přistěhovalci) na této zemi. Přesto máme město, které přichází, město se základy, jehož stavitelem je Bůh, místo, které nás teprve čeká v budoucnosti – nebe.

V listu Židům jsou k těmto veršům o dvě kapitoly předem napsána tato výstižná slova: *Tito všichni zemřeli ve víře, aniž dosáhli zaslíbení. Jen je zdaleky zahlédli, vítali je a vyznávali, že jsou na zemi cizinci a přistěhovalci. Ti, kdo takto mluví, dávají najevo, že touží po vlasti. Kdyby měli na mysli tu, kterou opustili, měli přece dost času k návratu. Oni však toužili po lepší vlasti – po té nebeské. Sám Bůh se proto nestydí nazývat se jejich Bohem, neboť jim připravil město.*

Nepomáhá nám i aktuální situace si znovu více uvědomovat onu skutečnost, že to, co je viditelné, je pomíjivé a nestálé, kdežto to, co je neviditelné, je věčné, trvalé a opravdu hodnotné?

3. Tedy (verš 15.–16.)

Proto, že zde nemáme trvalé bydliště, ale vyhlížíme to budoucí, které teprve přijde na věčnosti, **proto TEDY** nyní přinášíme Bohu skrze Ježíše neustále oběti. A jaké oběti to mají být? Krev býků, kozlů nebo beránků to už není. To všechno bylo zrušeno díky oběti Ježíše Krista. Naše oběti však zůstaly! Ovšem jiné. Oběťmi, které máme Bohu přinášet a které se Jemu líbí, jsou nyní podle našeho textu: 1. oběť chvály a modlitby, a 2. oběť dobročinnosti a štědrosti.

Věřím, že právě v tomto zvláštním čase, který prožíváme, nás Bůh volá, abychom Mu jako jeho lid přinášeli oběti, které se Mu nejen líbí, ale také jsou to oběti (věci), které můžeme dělat všichni, a to tam, kde právě jsme: doma.

1. Oddejme se v tomto čase více chvále a modlitbě, tj. duchovní obnově. Toto období může být neopakovatelnou příležitostí k tomu, aby nám Bůh ukázal skutečný stav našeho srdce a také nás pozvedl na novou úroveň života víry. Boží vůlí je vždy duchovní růst a pokrok. Nepromarněme tento čas!

2. Nezapomínejme zároveň na oběti dobročinnosti a štědrosti, tj. praktickou pomoc našim blízkým a potřebným. Ať už je to šití roušek, povzbudivý telefonát, psaní zpráv přes Facebook či email nebo nějaký jiný projev laskavosti.

To nejlepší ze všeho je, že Ježíš je s námi.

Milost Pána Ježíše Krista s vámi všemi. Amen.